

«Легіон - мені ім'я, багато бо нас» Євангелія від Св. Марка 5:10.

Якщо наше суспільство вже не згадує про славнозвісне явище сексотства, то це означає, що «невидимий фронт» переміг.

Першою перемогою сексот було те, що в державі не відбулась люстрація. Вони принишли після 1991 року, але, побачивши, що загрози немає, зажили комфортно у владі, в політиці, в бізнесі. І ніхто із них не покався, не зрікся минулого! Їх досьє - у надійних (московських) руках. І маємо наслідок - після майже двох десятиріч років незалежності Україна зазнала поразки.

Щоб контролювати процеси, треба їх очолювати. Щоб панувати - слід розділювати. Звідси - велика кількість партій, які проголошують себе національними і демократичними. Легко зробити висновок щодо дивної єдності Партії регіонів.

Думка про те, що об'єднатися українцям не дає їх менталітет, є хибною. Не допускає до єдності потужна диригентура ззовні.

Згадаймо історію Чорновола. Задумав він перетворити Рух із громадської організації в партію, і відразу почалися руйнівні процеси - виступили «вождики» і перетворили Рух в нікчемні гуртки. Герої відомі. Далі була команда «Убрать Чорновола!»

Ющенко спробували «убрать» іншим способом. Коли не вийшло (або вийшло частково - після цього Ющенко втратив здоров'я), створили навколо нього метушню (згадаймо виступ Зінченка тощо), а потім моральний і політичний вакуум та послідовну дискредитацію. Дрібним «контролерам»-очолювачам ще до Майдану призначили головного - Ю. Тимошенко.

Юлія Володимирівна замкнула на себе національно-патріотичні сили, що перебували у вигляді дрібних утворень на чолі з «вождиками». Правий край контролює «Свобода» (з вождем у масці фюрера), яка застосовує час-від-часу провокативні заходи, аби підтримувати відразу до українського націоналізму на сході та півдні України та давати матеріал для антиукраїнської пропаганди.

Правильність таких висновків підтверджує, зокрема, зміст статті В. Новодворської «Жестокая посадка» від 11.04.2010. Применшувати силу і далекосяжність кадебістської машини (незалежно від її сучасної назви) є виразом наївності. Україну повністю контролюють два гравці - Янукович і Тимошенко. Диригент - відомий. Зі сторони Януковича - відверта малоросійська політика, політика васала. З другої - «українка з косою» (образ, розрахований на наївних «хохлів») на тлі хлопців у вишиванках. Вона - позитивний герой. Дрібніші ролі грають невмирущі сексоти, які найбільше перейняті паскудженням Ющенко; вони «топлять» його навіть навздогін.

Завдання Тимошенко - контролювати політичний центр, не допускаючи будь-яких утворень, які будуть поза її впливом. Вона «успішно» підготувала економічний ґрунт для «подвигів» Януковича. Вдавана ненависть до останнього (в якій вона виглядає найрадикальнішою) була і є спрямована на протиставлення регіоналів (сходу) та заходу (що потонув у чварах) і на дискредитацію національно-патріотичних сил. Ця хитра гра старанно маскувалася і досягла успіху. Тепер Янукович через парламент може зробити все, що захоче - об'єднана опозиція буде вчиняти лише маскувальний шум, а також різними способами нейтралізуватиме потуги громадськості, скеровані на протидію малоросійській політиці Януковича.

Щодо природи сексотства, то серед цих людей є різні. Одні колись по-різному провинились перед радянською владою і стали «інформаторами» в своєму середовищі (в навчальних закладах, в наукових установах, на виробництві). Інші відпрацьовували провину своїх батьків. Треті - переконані «діти пролетаріату», ті, хто «был ничем» а набув влади, спочатку таємної, а тепер - реальної. Серед сексот - люди різних професій і біографій в т.ч. і духовні особи та навіть дехто із колишніх політв'язнів.

Не всі колишні сексоти є тепер задіяними. Все залежить від місця у суспільній ієрархії, особистих амбіцій, зрештою, від «особливого» таленту.

«Найцінніші» сексоти - серед політиків. Вони найбільші галасуни і радикали. Дотепер, якщо появлявся шанс на будь-яке об'єднання, у них обов'язково була своя «особлива думка»; тепер вони єдині в «об'єднаній опозиції».

Майже кожен із нас знає осіб, підозрюваних у приналежності до сексот. При зустрічі навіть подаємо їм руку, бо не можемо заявити про свою підозру. Вони захищені тим, що їх досьє суспільству недоступні.

Сексотам комфортно в суспільстві, яке соромиться говорити про них, вони панують у ньому, «роблять» його історію. Наш інститут сексотства особливий, бо сформований в атмосфері войовничого атеїзму і лицемірства, страху і знецінення поняття «шляхетність». В наш особливий час страх заміщений егоїзмом і жадібністю, і ці людські слабкості стоять на перешкоді покаянню.

Хтось скаже - розмови про сексотство внесуть взаємну недовіру в суспільство. Але потурання сексотам є значно більшим злом, бо це явище - «рак» суспільства і вирок йому.

Михайло Яремчук